

10. SINIF TÜRK DİLİ ve EDEBİYATI
ÖYKÜ YAZMA PERFORMANSI

FOTOĞRAF: ARA GÜLER

KONU: Yukarıda görülen fotoğrafın sizde uyandırdığı izlenimlerden yola çıkarak bir öykü yazınız.

Teslim tarihi: 28 Kasım 2022

Yaşadığım mahallede herkes birbirini tanır, birbiriyle iyi geçinirdi. Hepimiz kocaman bir aile gibiydik, İstanbul'un unutulmuş köşe mahallerinden birinde hayatını sürdüren...

Köy dışından kimse uğramazdı buralara, mahallemizin pek ilgi çekici bir yanı yoktu çünkü. Sıradan, her gün rastlayabileceğiniz bir yaşam alanıydı. Bizim mahalleye ait olmayan yabancı birini ilk kez gördüğümde henüz daha 10 yaşındaydım. Buralara ait olmayışı, onu dışardan izleyen birinin göreceği üzere her hareketinden, adabından hatta yürüyüşünden bile belliydi. Onu ilk kez gördüğümde dar olan, hep oyun oynadığımız yolumuza gıcır gıcır arabasıyla giriş yapmıştı. O zamana kadar gördüğüm en modern ve en teknolojik arabaydı, bizim oralardaki külüstür arabalara karşın. Daracık sokakta arabasını park edecek bir yer bulup, mahalledeki en harabe olmuş araziye incelemeye başlamıştı. Çok meraklanmışım kalıntılarının kirli bir görüntü yarattığı, kırık dökük bir bölgeye neden bu kadar ilgi gösteriyor mahallemize gelen bu yabancı diye. Onu yüzümdeki bir merak ifadesiyle seyre dalmıştım. Hala merak ederim sanki dünyada sadece o kalmışcasına düşüncelere dalıp araziyi izlerken aklımdan neler geçmiştir acaba. Belli bir süre inceledikten sonra etrafa kelime etmeden gaza basıp mahallemizi terk eden bu adam ondan sonraki gün ve bunu takip eden iki hafta boyunca mahallemize gelmeye devam etti. Her seferinde araziye kafasında ölçüp biçip, gözümün önünden gitmeyen arabasına binip kendi yoluna geri gidiyordu. İki haftanın geçmesiyle cesaretimi toplamaya ve adamla konuşmaya karar verdim; çünkü merakım bir kez daha galip gelmişti ne kadar ailem yabancılarla konuşmamı hoş karşılamasa da. Bana hep mahalle sakinlerimizden, iyi tanıdığımız insanlardan başka kimseyle konuşmamamı tembihlemişlerdi, ama 10 yaşındaydım ve konuyla ilgili olan merakım ve dünyayı sadece bizim mahallemizden değil de dışardan da görme düşüncesi, dünyanın sadece bu küçük kenar mahallesinden ibaret olmadığı gerçeği kalp atışlarımı hızlandırmaya ve tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Karar vermiştim artık, yarın sabah mahallemize ait olan yerle bu kadar ilgilenen yabancıyla konuşacaktım.

Sabah olmuştu adamı kaçırmamak için montumu hızlıca kapıp, anneme görünmeden, eğer neden dışarı gittiğimi bilseydi azarlardı beni, koşa koşa çıktım evden. Onu en son ve her zaman gördüğüm yere ilerlemeye başladım. Yine her zamanki yerindeydi ama bu sefer yalnız gelmemişti. Yanında sarı kasketler ve güvenlik yelekleri takan adamlar ile birlikteydi. Kulak misafiri olduğum kadarıyla diğerlerine gelecekte bölgeye ne yapmakta olacağını ve ilgili planlarını anlatıyordu. Tam konuya daha derinlemesine gireceklerken beni gördü ve bana seslendi.

- Merhabalar küçük bey, seni tekrar buralarda görmek ne güzel! Neler yapıyorsun buralarda bakalım?

Oraya ait olmadığını bildiğimden midir yoksa o kadar kişinin bana odaklanmasından mıdır bilmiyorum ama çok gerilmiştim; yanaklarım al al ve kelimelerim düğüm düğüm oldu. Bir süre sonra buraya neden geldiğimi hatırlayıp, silkelenip kendimi toparlayarak cevap verdim.

- Ben bu mahallenin çocuğuyum, mahallemde tanımadığım sizleri görünce buralara neden geldiğinizi ve ne yapmakta olduğunuzu merak ettim, evimizi yıkmaya mı geldiniz yoksa ? Ne işiniz var buralarda bayım ?

10 yaşındaki birinden duyduğu bu sorulardan olacaktır ki ilk başta şaşırın sonra da sorularımı cevaplamadan kendi kendine sırtıp, bana bir adım daha yaklaştı ve öyle konuşmaya devam etti.

- Merak etme çocuğum evlerinize kimse dokunmayacak. Ben buraya tutkularımın peşinden gitmeye ve senin gibi çocuklara, ilgisi olan gençlere buraya yapacağım kütüphane ile pusula olup yön göstermeye, kitaplarımla ışık olmaya geldim. Planım, mahallenizin sakinlerini kitapların dünyasından geri bırakmayacak potansiyele sahip, herkese yetecek bir kütüphane.Şu hayattan göçmeden önce en büyük isteğim

olabildiğince insanı imkanlarımla kitapların hayal bile edilemeyecek edilemeyecek dünyasıyla buluşturmak. İlk hedefim de bu dünyayı keşfetmeniz, serüvene dahil olup çıkardığınız derslerden yararlanmanız için size, unutulmaya mahkum edilmiş mahallelerde yaşayanlara, büyük şehirlerde yaşayan ayrıcalıklı vatandaşlarla aynı olanakları sağlamak.

Duyduklarım karşısında ağızım açık kalmıştı, adeta büyülenmişim. Tanımadığım adamla geçirdiğim bu diyalog hayatımda en çok yer edinen konuşmalardan biri olmuştu. Duyduklarımı sindirmem ne kadar olduğunu tahmin edemediğim uzun bir zaman aldı. Ama artık yabancıların tam olarak ne demek istediğini ve mahallemize neden geldiğini anlamıştım. Onu daha yakından tanımak için adının ne olduğunu sordum ve bana isminin “Yaşar” olduğunu ve benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi.

Bir süre daha sohbet etmeye dalmıştık ki saatin çok ilerleyip havanın kararmaya başladığını fark ettim. Evden annemin haberi olmadan sabahın köründe çıkmıştım o yüzden Yaşar Amca’ya, ona amca dememe izin vermişti, eve geç kalacağımı lakin sohbetini çok sevdiğimden dolayı başka bir zaman devamını getirip getiremeyeceğimizi sordum. Bana “Tabii ki de küçüğüm, zaten artık ben hep buralarda olacağım sen eve geç kalmayasın.” dedi.

Bu cevabı duyduktan sonra aceleyle evin yolunu tuttum. Annemi kapıda çehresinde merak ve öfke ifadesiyle beni beklerken buldum. Nerede olup neden ona haber vermediğimi, neredeyse kalbine indirdiğimi söyledi bana telaş içinde. Ben de annemin gönlünü alıp, endişelerini giderdikten sonra ona çok büyük bir haberim olduğunu söyledim :

- Annecim, bizim bu mahalleye her gün gelip boş arazinin önünde duran yabancıyı bilir misin ?

İlk başta ne demeye çalıştığımı anlamayan annem bana şaşkınlıkla bakarakktan cevap verdi :

- Evet bilirim bazen bakkaldan dönerken onu elleri arkasında birleşmiş bir şekilde uzuncana araziye seyrederken görmüştüm ama kimdir neyin nesidir bilmem evladım, sen nereden çıkardın bakayım bu konuyu?

Anneme o yabancıların isminin Yaşar olduğunu, arazimizi değerlendirip, orayla alakalı olan planlarını anlattım, oraya kütüphane yapmak ve herkesin kütüphaneye erişim sağlayabilme isteğini anlattım. Benim heyecanımdan olacaktır ki heralde annem bana işıldayan gözlerle bakmaya başladı ve konuşmaya devam etti :

- Oğlum heyecanın çok hoşuma gitti fakat sen bilmez misin ki mahalledeki komşularımızın hatta benim bile okuma yazmam yoktur; kitaplardan nasıl yararlanacağız?

Annem bana bunu sorduktan sonra işin bu kısmını Yaşar Amca’nın söyledikleriyle büyülediğimden hiç düşünmediğimin farkına vardım. Benim okuma yazmam vardı ancak ben şanslı büyümüş olanlardan olduğum içindi. Bunun üzerine mahallemize kütüphane yapılması haberini bütün mahallelilerin duyacağı bir şekilde duyuru yapmaya karar vererek herkesi bilgilendirmek için apar topar evden ayrıldım. Annem arkamdan ne olduğunu anlamayan bakışlarla beni izlemekten başka bir tepki veremedi. Meydana ulaştığımda bağırıma başladım :

- Komşular, komşular duyun sesimi size diyecek çok önemli şeylerim var ve herkesin duyması lazım!

Beni duyan komşular yanıma toplanıp günün bu saatinde mevzunun ne olduğunu ve neden bu kadar yüksek sesle onları buraya çağırdığımı sordular. Bunun üzerine eski hiçbir işe yaramayan arazimizin bize Yaşar Amca sayesinde geleceği sunduğunu ve hepimizin

yararlanmakta serbest olduğumuzu anlattım. Üstüne kütüphaneyi kullanamayacakların da endişe duyan okuma yazması olmayanlar için de Yaşar Amca'yla bir çözüm bulup onlara sunacağımı belirttim. Bu yenilikler mahallelinin yüzünde kıştan sonra ilkbaharda açan çiçekler gibi bir gülümseyiş sağladı. Onlara ondan sonraki günün sabahında boş araziye toplanmalarını böylece sorularını, isteklerini ya da merak içinde kaldıkları konuları Yaşar Amca'ya sorabileceklerini söyledim ve onlarda beni onayladılar.

Yarın sabah olmuştu ve bu sefer annemi de peşimden sürükleyerek en az iki haftadır takip ettiğim yolu onunla birlikte gittim. Biz geldiğimizde mahalle sakinleri de yavaş yavaş doluşmaya başlamıştı bile. Yaşar Amca bu kadar kalabalığın neden burada olduğunun cevabını ancak benden alabileceğini bilerek:

- Hayırdır küçük beyefendi, seninle beraber getirdiğin kalabalık neden buradadır? diye sordu bana. Ona mahallelilere yapacağı projeyi anlattığımı ama birkaç tane sorularının olduğunu ve kendi gözleriyle görmek için orada olduklarını söyledim. Bunun üzerine Yaşar Amca bana anlattıklarının aynısını onlara da aktardı. Mahalle sakinleri benim ilk duyduğum andaki gibi büyülenmişti ancak çoğunluk hala şüpheyle yaklaşıyordu. Bir mahalleli okuma yazması olmayanlar için bir planının olup olmadığını, yoksa böyle bir olasılığı hiç düşünmüş olup olmadığını sordu. Yaşar Amca sanki her şeye hazırlıklı gelmiş bir şekilde her soruyu hiç beklemeden akıcı bir dille tereddüt etmeden cevaplıyordu:

- Benim okuma yazmam var okuma yazma öğrenmek isteyen, ilgisi olan herkese yardımcı olup öğretmek temennimdir, sizler merak etmeyiniz. dedi. Bunu duyan mahalleli sevinçle derin bir oh çekip, Yaşar Amca'yı mahallemizdenmiş gibi aralarına alıp kucaklayarak kütüphanenin yapımının bittiği günü beklemeye başladı. Yapım sürecinde herkesin yüzündeki sabırsızlık ve geleceğin ne getireceğinin bilinmemeliği okunuyordu. Ne olursa olsun böyle bir olanağa erişmemizi sağlayan Yaşar Amca'ya çok minnettardık, ona karşılığında verebileceğimiz hiçbir şeyimiz yoktu, şükranlarımızı belirtmek dışında....

Aşağı yukarı 1 yıl gibi uzun bir zaman geçti ve kütüphanenin inşası tamamlanmıştı. Yaşar Amca açılışı yapma onurunu bana bahşetmişti. Çok heyecanlıydım, aynı anda o kadar fazla kitabı ilk kez görecektim. Mahallemizdeki herkes için geçerliydi bu. Yaşar Amca yine ilham veren bir konuşma yaptıktan sonra kütüphanenin kapılarını açarak hepimizi içeri davet etti. Hepimiz şok olmuştuk kırık dökük bir arazi nasıl bu kadar devasa bir bilgi yuvasına dönüşebilirdi diye. Ama cevap gözlerimizin önündeydi işte ve okuma yazma bilmeyenlerimizi bile kitapları ellerine alıp okumak gelmişti. Adeta kütüphaneye girdiğimiz an mahallemizin atmosferi değişmişti. Hepimiz çok mutluyduk ama en çok da Yaşar Amca mutluydu. Hayatı boyunca çalıştığı hedefini gerçekleştirmişti ve bu daha başlangıçtı. Okuma yazma öğrenmek isteyenler şimdiden sıraya girmişti bile, hızlıca öğrenip kitapların dünyasına adım atabilmek için. Etrafımdaki koşuşturma ve önümdeki olanak denizi içimdeki coşkuyu gittikçe arttırıyordu. Kitapların hangisinden okumaya başlayacağımı düşünmeye şimdiden başlamıştım. Tam binlercenin ilki olacak kitabı seçecektim ki kalabalığın içinden Yaşar Amca'yı seçtim ve koşa koşa yanına giderek ona sarıldım. Bizim için yaptığı ve yapacağı her fedakarlık her öğreteceği için herkes; en çok da kendim adına teşekkür ettim. Yaşar Amca çok duygulanmıştı, bizim onu aileden gördüğümüz gibi o da bizi ailesi haline getirmişti. Duygusal anımızdan sonra bıraktığım kitabın yanına gittim. Onu binlerce kitabın arasından seçmiştim, ilk başta kapağının dokusuyla, sayfalarının hissiyatıyla biraz vakit geçirdim. Kitabı elime alır almaz etraftaki sesler yok olmuştu ve sanki kitapla ben sadece ikimize ait kendi dünyamızın içindeydik. İlk gözlemlerim bittikten sonra kitabın ilk sayfasını açtım ve okumaya başladım.

Kitaplarla olan serüvenim ve kendimizinkinden başka sayısız dünya keşfedeceğim sürecim önüme uzanmaktaydı...